

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 48	Utkommer hver måned	September 1934	Utgiver og redaktør: Sogneprest Slaattelid Davik	5. årg.
--------	---------------------	----------------	--	---------

Bønn.

Herre Gud, himmelske fader, du som til stadighet gir oss så mange gode gaver og hver dag forsvarer oss fra så meget ondt: Vi ber dig, giv oss ved din Helligånd, at vi av hele vårt hjerte i en rett tro må innse og forstå hvor god du er, så at vi kan takke og love dig for din nåde og barmhjertighet her og hisset i all evighet. Ved Jesus Kristus, din sønn, vår herre. Amen.

Livet i Gud.

Alt du gjennentrenger,
la ditt lys det rene
med min sjel sig helt forene!
Som de blomster spede
sig for sol utfolder,
i dens stråler stille holder,
la mig så stille stå
og ditt lys mottage nu og alle dage!

Gi mig fred og enfold!
Samle mine tanker,
så de aldri fra dig vanker!
Gjør mig ren av hjerte,
lyset i mig skinne,
så at alt blir lyst derinne!
Søk min sjel skjønhetts del!
Opad du dig heve for i Gud å leve!

Under dei signande hender.

Han lyfte upp sine hender og velsigna dei. Luk. 24, 50.

Læresveinane såg Jesu velsignande hender. Det var det siste dei såg av han, og det hugsa dei alltid seinare. Heile livet sitt frå den dag levde dei og fullførde dei under desse signande hender. Vi skynar so godt, at dei gjekk attende til Jerusalem med stor glede, og at dei kvar dag var i Guds hus og lova og prisa Gud. For nett-

upp denne vissa um at dei levde under desse signande frelsarhender, den gav dei ei underfull livsglede; den fyllte hjarto deira med lovsong. Og denne glede i Herren var deira styrke. Dei trong i sanning kjempekrefter; ingen hadde fått slike kjempeoppgåver som dei. Men under Jesu velsignande hender lukkast arbeidet for dei.

Under Jesu signande hender — der bør du og eg ha vår plass. Er vi Jesu disiplar, so har vi og fått våre livsuppgåver og våre livsmål. Og dette vårt livsprogram set dei største krav til oss. So store er dei at vi, um vi berre hadde oss sjølve å lita på ikkje på nokon måte kunde makta dei. Men har vi Jesu velsignande hender over våre hovud og hjarto, so skal vi og få kraft og hjelp til vår livsuppgåve. — Og under dei naglemerkte hendene, der er freden, hjartefreden, å finna:

Den frelse Gud mig sender,
er kjøpt med dine sår.
På begge dine hender
vårt navn nu tegnet står.
Din hånd syvstjernen binder
og bærer verden all,
av den min frelse rinner
i blodets dråpefall.

Den som vil eiga freden frå Gud, han held seg til denne freda staden. Ingen får lov å lokka hjarta burt frå den. — Og under Jesu hender, der er kraft, styrke å få i livsens strid. For der er kjærleiken, og kjærleiken til Jesus er kraftkjelda i kristenlivet. Vi elsker han fordi han har elska oss fyrst. For ein styrke det skulde gjeva. Å leva for han og strida for han som vi elsker.

Jeg kysser dine hender
med dype naglegap,
du som så selsomt vender
til vinning alt mitt tap;

de hender som har skrevet
med blod og naglespiss
mitt hjerte frihetsbrevet,
min barnerechts bevis.

Herre Jesus, under dine hender vil eg
leva, under dei vil eg døy. Eg veit at dei
vil lata upp åt meg døri til faderhuset, der
du har eit rom til meg og. Amen.

Efter »B. og H.«

Et trist minne.

Når vestenvinden driver regn og skodde
innover Clyde-floden og feier råkold gjen-
nem Glasgows gater, da blir det grått og
trist i den allerede før så grå by. Jeg min-
nes så vel slik en dag derute. Jeg hadde fått
bud, at en dansk sjømann fra et norsk skib
var druknet og var bragt inn på likhuset
nede ved floden, hvorfra han skulde føres
til kirkegården. Jeg tok straks sporvognen
derved. Vinden ulte og pep langs kaier og
vareskur, vindkastene satte skumskavler op-
over den skittengule flod, røken fra damp-
skipspiper og alle de lange rekker av fa-
brikker blandet sig med havskodden og jog
i tette skyer innover byen. For en uhygge
over det hele! Og jeg skulde til det grå lik-
hus derborte ved kaien. Var det ikke som
om stormen sang dødsmissen over den stak-
kars sjøgutten, som lå stivnet og kald der-
inne. —

Unge gutten var han, bare 18 år. Om
morgenen var han gått iland, var siden hav-
net inne på et av Glasgows mange hundrede
vertshus, hvorfra han i sterkt beruset til-
stand gikk ned til skibet igjen. Dette var
forhalet ut til en bøie midt i elven. Gutten
ropte på båt, men utålmodig over å måtte
vente litt kaster han sig uten videre på ho-
det i elven for å svømme ut til skibet. —
Whiskyens virkning var dog for sterk, og
det råtnete ellevannet som alt i ett skyllet
over ham, gjorde det av med ham. Han sank
som en sten midt for kameratenes øine.
Først 4 timer etter blev han funnet, blå og
fordreiet i ansiktet.

Og nu stod jeg der ved den sorte båre.
Skibets kaptein, en av mannskapet, en po-
litikonstabel samt to bærere foruten jeg selv
var de eneste tilstedeværende. Ikke en
blomst, ikke et grønt strå på kisten til å
lyse litt op i uhyggen, (det hele hadde gått
i slik fart at der hadde ikke vært tid å få

fatt i blomster). Ingen sa et ord, men vi
tenkte og følte så meget mere av den sære
uhygge ved det hele. Her hvilte denne stak-
kars unge gutt, langt fra hjem og fedre-
land, revet bort midt i sin beste ungdom og
under omstendigheter som kunde ruske op i
nogen hver. Mens vi stod der blev kistelåget
skruet til. Hvor tydelig jeg minnes den knir-
kende lyd eftersom naglen blev skruet fast.
Så kjørte vi til kirkegården, kapteinen, den
avdødes skibskammerat og jeg. Det var
langt utenfor byen. Derute i en trist krok
av kirkegården, lå graven opkastet. Vi sam-
let oss om graven. Jeg leste ritualet med
de sterke manende ord og kastet de tre skuf-
fer jord på kisten. Den hårde, litt frosne
jord falt larmende ned på kisten. Jeg
måtte svelge en klump i halsen. Da jeg
vendte mig om, stod sjøgutten som var
med, og hulket over graven, hulket som et
barn. Jeg vilde tale til ham, men han
snudde sig bort. Gråten rent overmannet
ham, han hikstet av gråt. Kapteinen så ned
i graven og blev så underlig i ansiktet. »Ja,
den vei skal vi alle fare,« sa han stille hen
for sig. Stormen rev og slet i trærne som
stod og spriket med bare grener ut i den
råkøide luft. Å, hvor umulig, umulig trist
det hele var! Jeg følte mig ganske knuget
av det altsammen. Stille stod vi der ved
gravkanten, kapteinen og jeg, og lot døden
tale sitt tause, alvorstunge sprog til oss. En
siste hilsen og et farvel ned i graven til den
døde, og vi gikk. —

Å, hvor vi trenger til livets ord fra Gud,
det som gir *liv* her på jorden og efter
døden. —

Efter forhv. sjømannsprest B. Meyer.

Fra Claus Frimanns salmer.

1. søndag efter påske.

Mel.: Jesu dine dype vunder.

Haver kummer dig nedbøiet,
haver gleden dig forlatt,
strømmer tårer dig av øiet,
sukker du i sorgens natt —
Op beklemte sjel til Gud!
Øs for ham din kummer ut!
Tro og hi, du skal fornemme
at ei Gud kan sine glemme.

Streb, du verden, mig kun efter,
er jeg blandt Guds venners tal,
ei med alle dine krefter
du mitt håp utslukke skal.

Og, min sjel, om du i mig
brusende opreiste dig,
freden som fra korset smiler,
Jesu fred igjen dig stiller.

Jesu fred, vær du min glede,
vær i angester min trøst.
Uten dig er ingen glede,
uten dig er ingen trøst.
Men når du, o dyre fred,
lyser i mitt hjerte ned,
høit du trodse tør, mitt hjerte,
døden selv og all dens smerte.

Trøster, du som ser til svake
når de selv ei utgang se,
se til mig i mørke dage
når jeg sitter sukkende.
For min sjel dig åpenbar
og din kjærlighet forklar.
Ser jeg dig — jeg tålig lider.
Ser jeg dig — med håp jeg strider.



Våre døde.

16. juli: Pernille Johansdtr. Bortne, Rugsund, ugift; f. 1866 på Gausemel, Hornindal; magekreft. —
4. aug.: Rasmus Hansson Reksnes, Nore; e. skomakar; f. 1853; alderdom.
14. aug.: Elias Steffensson Askeland; g. kårmann; f. 1866 på Nore; hjartelaming.

Gud har gitt oss evigt liv. 1. Joh. 5, 11.

Notisar.

Basar: På Reksnes 3. juni for Santalmisjonen 170 kr.

Ektevigde: 25 juni i Gløppen Arne Markusson Føldeide og Alvine Matiasdtr. Haukedal.

Kristelegeste stemmer bør ein ikkje halda i ei sokn samstundes med, at det er gudsteneste i soknekyrkja. Ein plar ikkje gjera det, når forholdet er godt millom vedkomande organisasjon og prest. Eg vil be alle som steller med slike ting å vera merksam på dette. Tenkjer ein seg til å ha ei stemne ein sundag fyremiddag, bør ein i god tid i fyrevegen konferera med soknepresten, so gudsteneste og stemne ikkje kjem i vegen for kvarandre. Ein plar jo heller ikkje ha vanlege møte i sokni på sundag fyremiddag, når der er gudsteneste i kyrkja.

Gudstenester og sundagspreiker.

16. sund. etter treein., 16. sept.: Totland og Berle.
17. —»— 23. — : Davik.
18. —»— 30. — : Rugs. og Kjølstd.
19. —»— 7. okt. : Aalfot og Davik.
20. —»— 14. — : Totland og Rugs.
21. —»— 21. — : Krinsane i Fåfj.

Det er konfirmasjon i Davik 23. sept., i Rugsund 30. sept., i Aalfot 7. okt. og Totland 14. okt.

For 100 år sidan. Døde: 26. september 1834 Iver Johannesen Ravnefjeld, kårmann, 80 år. — 30. sept.: Peder Bentsen Krabbestie, gårdmann, 29 år, druknet.

Kvittering for kontingent. Synneve L. Vik, Iver Bortneskår 2 kr. — Hans Sigdestad, Lars E. Myklebust, Peder P. Maurstad, Peder Nygård, Martinus H. Aardal, Jonas Eikås, Lars Reksnes (indre) 3. — Hans M. Ytreksnes 5. — Mons J. Myklebust 2.50.

Hjarteleg takk til alle.

Gudstenesta.

3. Orgelet.

Alt som er fagert i natur og menneskeliv er ifrå Gud, han som ikkje berre er den fullkomne makt og den fullkomne kjærleik, men og den fullkomne venleik. Difor skal alt som er vakkert brukast i Guds teneste og til Guds ære, og det har sin rettkomne plass i Guds hus og i gudstenesta. Dette gjeld ikkje minst musikken. Vakker musikk, spel og song, lyfter hugen oppover, kallar fram dei beste og reinaste kjensler i hjarta og kan vera ei stor hjelp for oss jordbundne menneskje når det gjeld sjelssamling og andakt. Difor brukar vi orgel i kyrkjene våre. Etter at det er ringt saman, fyrr gudstenesta tek til, vert det spela eit præludium (fyrespel) på orgelet, og orgelet fylgjer salmesongen.

Små orgel fanst alt i den gresk-romerske verldi. Det vert fortalt at keisar Nero hadde fleire slike. I kyrkjene skal dei fyrst vera innførde av pave Vitalian (657—672 e. Kr.). Etterkvart vart orgeli større og meir og meir vanlege. I Winchester i England var der ikr. år 1000 eit orgel som hadde 26 belgar, som laut trødast og dragast av 70 kraftige karar. Pedalar vart oppfunne i 14de hundradåret. Der har ofte vore reist motstand mot bruk av orgel i kyrkja, fordi organistane sume tider vilde oppføra seg som herar under gudstenesta som um orgelet skulde vera det viktigaste og ikkje messe- og salmesongen, eller fordi dei spela verdslege melodiar.

Under gudstenesta skal orgelet sjølv sagt alltid vera tenar og ikkje herre. Serleg skal det tena og styrkja salmesongen. Dersom det skulde koma i staden for denne og føra med seg at folk ven seg av med å syngja, då var det mykje betre ikkje å ha orgel.

Det er sume som er rædde for dette, men det treng visseleg ikkje å verta so. I Rug-sund t. d. har dei no havt orgel i lang tid, men salmesongen der er sers god. Det er høgtid og fest med eit godt orgel, det hjelper til å vekkja andakt, det skal stydja salmesongen og messesongen og soleis gjer det gudstenesta vakrare og rikare.

Foreldre.

Hvor meget tenker vi over det ansvar vi har som foreldre? Det er visst ikke alltid vi husker på den veldige opgave vi har fått. En barneflokk — det er livsskjebner som vi skal være med og danne. Det er noget av landets og folkets fremtid vi har i vår hånd. Vi skal være med og bygge op folket og Guds rike. Men hvor skal vi begynne? Skal tro om ikke Gud vil vi skal begynne med våre egne barn? Der skal vi så den gode sæd, være Guds medarbeidere. Men gjør vi det?

Det er fortalt i liknelsen om ham som sådde den gode sæd, men så kom en fiende og sådde ugress i akeren. Du far eller mor, du skulde vel ikke være en sådan fiende som sår ugress i Guds aker — dine egne barn? Dersom du har gjort eller gjør det, så er du med og kveler de små spirer som er fra Gud. Og det er visst mange foreldre som er med på det. Ja, jeg har hørt om foreldre som bent frem har opfordret sine barn til å synde. Det er utenkelig, men likevel sant. Men det er da heldigvis ikke så ofte. Men hvad lærte dine barn av dig, far eller mor? Hvor mangen en gutt er det vel ikke som lærer av far å banne og snakke stygt. Han hører far gjør det og kan man så vente at han selv lar det være? Hvor mangen en gutt er det vel ikke som ser at far drikker og er påvirket av alkohol. Hvad slags eksempel gir en far i slike tilfelle sine gutter? Han sår ugress i Guds aker. Han optrer som Guds fiende. Han handler som sine barns fiende. — Og hvor mangen en ung pike lærte vel ikke av mor å spre sladderens gift omkring sig? — Foreldre, la oss endelig huske på at vi har ansvar. Ansvar overfor Gud og ansvar overfor våre barn. Og la ansvaret drive oss til å leve som kristne mennesker.

Nu står atter et konfirmantkull ferdig her i vårt prestegjeld til å gå ut i livet. Litt efter hvert drar de fleste av dem bort fra hjemmet og foreldrene. Men hvad fikk de med hjemmefra? Det var ikke sikkert du hadde frimodighet til å si så meget med dem, men hvad så de og lærte de av ditt liv? Du som i år har et barn til konfirmasjon, hvad har du gjort forat de kan holde sig oppe? Var ditt eksempel opdragende eller nedbrytende? Jeg vet at mange foreldre er Guds medarbeidere. Men det er dessverre ikke alle. Men for oss blir spørsmålet om vi er det eller ikke. Og jeg kan ikke forstå, at ikke ansvaret overfor barna kan tvinge foreldrene til å passe sig, ja til å forsake om det er nødvendig, tvinge dem til å være varsomme. Det skal ikke så meget til før det kan knekke en Guds spire i barnesinnet. Måtte Gud hjelpe oss til å leve som kristne foreldre for våre barns skyld, for vår egen skyld. — Og måtte det være så, at når vi sendte våre barn ut i verden, vi da kunde stå igjen hjemme med bevisstheten om at vi gjorde det vi kunde for å verne dem mot det onde. Og måtte vi så, når våre hender ikke lenger når frem, få nåde til å legge dem over på Ham med de evige arme. Hans hender når alle steder.

Foreldre, hvad eksempel gir vi våre barn?

En far (i »Menighetsblad for Kimm«).

Bønn.

Hvisk til mig, Jesus, din kjærlighet god
når jeg er tynget og trett,
når jeg har såret og gjort dig imot
og sjelen av anger er mett.
Bøi dig da, ømmeste frelsermann, ned
tilgi min synd og gi mig din fred.

Verden mig lokker og jeg er så svak,
dypt sitter fristelsens rot.
Gi mig din ånd og før du min sak,
gi mig forsakelsens mot.
Led mig og før mig på sannhetens vei,
drag mig og lokk mig, nærmere dig.

Ingen, det vet jeg, som du har mig kjær,
frelse alene du vil.
Når verden mig hater, stå du mig nær
og styrk mig med hellighets ild.
Gi mig å kjempe i troens makt,
ydmyk mig klede i rettferds drakt.

J. B.